

Hồi 31

Những Kẻ Bán Thân

Đỗ Nghị ra đi mang theo một nụ cười.
Phí Độc Hành ở lại cũng nở một nụ cười.

Nụ cười của Đỗ Nghị là nụ cười đắc ý của kẻ thành công, nụ cười của Phí Độc Hành không ai biết được.

Hắn lơ lững đi vào thư phòng nhìn lên kệ sách và với tay lấy một quyển cầm xem. Hắn chưa kịp lật ra thì chợt nghe bên ngoài tiếng bước chân thật nhẹ.

Tiếng bước nhẹ nhưng không phải lối rình rập của kẻ bất chính, tiếng bước chân của đàn bà.

Thính giác của hắn thật tinh tế, vì sau đó là hắn nghe có tiếng gọi, tự nhiên giọng người con gái:

- Phí gia, người đang ở nơi nào ?

Phí Độc Hành vốn đã biết trước tiếng bước chân của người con gái, nhưng khi nghe tiếng gọi, hắn vẫn có phần nào sửng sốt.

Thứ nhất là lối gọi đích danh.

Hắn đến đây hãy còn chưa quen biết với bất cứ người nào, chỉ có tên đại hán giữ cửa, nhưng cũng chỉ mới một lần thấy mặt.

Nhưng điều đó vẫn chưa lạ lắm, cái làm cho hắn bàng hoàng là giọng nói người này.

Thông thường những người con gái luôn có giọng nói trong trẻo, hơn một chút nữa là dịu dàng, nhưng ngoài hai thứ thường có đó ra, giọng nói của người con gái này khá lạ.

Cái lạ làm cho Phí Độc Hành hơi sửng sốt đó là giọng nói hơi thấp mà lại cực kỳ quyến rũ.

Nếu có người hỏi giọng nói đó quyến rũ ở chỗ nào ? Chắc chắn hắn không làm sao đáp được.

Có nhiều việc trên đời thật khó mà giải thích, có lẽ ngôn ngữ của con người đối với cái quyến rũ của đàn bà hãy còn quá nghèo nàn. Đẹp hay xấu, điều đó có thể rất dễ dàng phân biệt, tự nhiên, cũng rất dễ dàng giải thích, chỉ có sự quyến rũ của người

dàn bà trong giọng nói, tiếng cười, khóe mắt, viền mi... thì nhà ngôn ngữ học tài ba cách mấy cũng phải... chào thua.

Phí Độc Hành đang bị bàng hoàng vì giọng nói của người con gái ấy.

Sau tiếng hỏi “ai đó” của hắn thì tấm rèm thưa lay động.

Một người con gái độ mười tám mười chín tuổi.

Nàng mặc một bộ quần áo không sang lắm, nhưng cắt may rất vừa vặn với vóc người, bất cứ thứ vải nào, chỉ cần cắt may thật vừa thì bộ đồ phải đẹp. Nhứt là đối với cô gái này có một vóc mình thật cân đối, eo lưng thật nhỏ, và gò ngực rất cao.

Trên gò ngực đó có hai bím tóc buông lơ một cách hững hờ, nhưng lại giúp cho những thứ “nổi” trên người thêm lộ lộ.

Tất cả những thứ đó rất dễ đập vào mắt người đối diện, nhưng Phí Độc Hành không thấy – nói cho đúng hơn là hắn thấy những thứ đó sau thấy chậm hơn.

Cái đập ngay vào mắt hắn là gương mặt của cô gái.

Tự nhiên, một bộ mặt đẹp, cần phải có những thứ “phụ tùng” cần thiết, chẳng hạn như đôi mắt to to, đen trong phân minh, tròng mắt thật trong và trơn ướt, kể đến là chân mày, không đậm lắm nhưng phải dài và không thưa thớt, dừng cong xuống lắm, nhưng cũng đừng xéch ngược lên trên, sau cùng là chót mũi, phải nhỏ nhưng không nhọn và vành môi phải đượm thắm, nhứt là không quá mỏng.

Tất cả những thứ đó, cô gái này đều có, nhưng không phải vì thế mà làm cho Phí Độc Hành nhìn ra trước nhứt, cái đập vào mắt hắn toàn bộ gương mặt sáng rỡ của nàng.

Người ta thường nói đến một đóa hoa hồng thắm giữa cành lá xanh um, người ta đã gọi đó là “vạn lực tùng trung nhứt điểm hồng” để nói lên sự nổi bật của đóa hoa tươi đẹp, với gương mặt cô gái này không thể giải thích bằng vẻ rực rỡ của màu sắc, nhưng con mắt của Phí Độc Hành vẫn thấy rực lên, cái sáng lóe đó hắn chịu thua không làm sao phân tách được.

Chỉ có thể nói một câu thật vắn tắt mà thật đầy đủ nghĩa là khi nàng xuất hiện sau tấm rèm, hắn chợt thấy thư phòng vốn lờ mờ bỗng sáng hẳn lên.

Kể đến là hắn nghe mùi hương sực nức và giọng nói đầy quyến rũ của nàng :

- Tỳ nữ xin tham kiến Phí gia...

“Tỳ nữ” là người con gái như thế hay sao ?

Phí Độc Hành không dám nhận như thế, hắn nhẹ gật đầu :

- Không dám, xin chào cô nương, chẳng hay cô nương đây là...

Cô gái nhoẻn miệng cười, đôi mắt nàng chơm chớp:

- Sao vậy ? Đỗ gia chưa nói với Phí gia sao ?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không, không nghe nói điều chi cả.

Cô gái cắn môi:

- Đỗ gia thật thì thôi... Tỳ nữ tên Tuệ Hương, Chính lão sư gia cắt đặt đến đây để phục thị Phí gia.

Điều đó Phí Độc Hành có biết.

Chính trước khi đi Đỗ Nghị cũng đã có nói rồi. Thế nhưng hắn không ngờ người “phục thị” cho mình lại là một cô gái quá nhỏ, quá đẹp và liếng thoắng như thế ấy.

Hắn có vẻ ngần ngại:

- Đào lão gia đãi tôi quá hậu, thật khiến tôi không dám nhận.

Cô gái có tên Tuệ Hương liếc vào mặt hắn một cái thật nhanh và nàng hỏi nhỏ:

- Phí gia chắc có dùng trà ?

Đúng như Đỗ Nghị đã nói, một khi bước chân vào cái “ngõ” này rồi thì một tiếng gọi đã có nhiều thưa bẩm, kẻ hầu người hạ chu đáo vô cùng...

Phí Độc Hành gật đầu, cái gật đầu thật là vô nghĩa vì hắn nói liền theo:

- Đa tạ, tôi không hay uống trà, không, tôi chưa khát, khi nào thấy khát tôi sẽ tự đi lấy...

Tuệ Hương chận nói:

- Thế thì Phí gia rửa mặt nghe, tiểu tỳ sẽ mang nước đến cho Phí gia.

Phí Độc Hành lật đặt khoát tay:

- Đa tạ, cô nương, xin đừng làm phiền lắm, để chút nữa rồi tôi sẽ đi rửa.

Cô gái Tuệ Hương lại nhoẻn mím cười cười, cô ta có nụ cười thật mê hồn:

- Nếu cần thứ chi Phí gia cũng tự đi làm lấy thì... thì tỳ nữ có mặt để làm chi ?

Nàng không để cho Phí Độc Hành “đa tạ” nữa, nói xing câu đó là vội quay lưng.

Chỉ một phút sau, nàng bung vào một bồn nước, bên cánh tay có một cái khăn thật mịn thật trắng, hình như những thứ đó đã được sửa soạn sẵn sàng.

Nàng đặt cái bồn xuống ghế và nói nhanh:

- Xin Phí gia hãy rửa mặt cho mát.

Trước khi đặt quyển sách đang cầm nơi tay xuống bàn để rửa mặt, Phí Độc Hành vẫn phải thêm hai tiếng “đa tạ”, nhưng lần này thì hắn nói hơi nhỏ, có lẽ thói quen buột hắn nói như thế nhưng khi vừa thoát ra cửa miệng, hắn kịp nhận ra tiếng đó bây giờ đã trở thành quá khách sáo, nên hắn thấp giọng cho đỡ ngượng.

Rửa mặt vừa xong, chợt nghe tiếng cửa Tuệ Hương sát ở phía sau lưng:

- Phí gia đang xem sách phải không?

Phí Độc Hành quay lại, hần thấy nàng đang đứng dựa vào bàn, và tay đang cầm quyển sách hần vừa đặt lên khi nãy.

Hần vội đáp:

- Không, tôi vừa cầm xuống xem thử đó thôi.

Tuệ Hương lại hỏi:

- Có nghe Đỗ gia nói Phí gia có một trình độ võ công không người sánh kịp, có phải thế không?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Đừng có nghe ông ta nói, tôi chỉ biết võ vể vài ba chiêu thế, so với giang hồ thì chẳng có nghĩa lý gì đâu.

Tuệ Hương cười:

- Phí gia cũng là người giang hồ à ? Vậy mà tiểu tỳ cứ tưởng Phí gia từ nha môn phái tới. Tiểu tỳ cũng có biết tại nha phủ có khá nhiều người từ giang hồ đầu nhập, nhưng họ lại không giống Phí gia...

Phí Độc Hành cười:

- Sao lại không giống ? Tôi khác với họ lắm sao ? Chỗ nào, đến ba con mắt chắc ?

Tuệ Hương sặc cười, nàng lại liếc vào mặt hần thật nhanh:

- Phí gia nói chuyện vui quá, chỉ nội bao nhiêu đó cũng đã khác với những người trong giang hồ đầu nhập quan nha trước đây, họ toàn là hạng người thô lỗ, vóc dáng đã kịch cộm mà nói năng cũng hết sức tục tằn, không một người nào ham đọc sách.

Phí Độc Hành nói:

- Tôi cũng chỉ thuận tay với lấy một cuốn cầm nơi tay chớ cũng đã có xem đâu...

Tuệ Hương nói:

- Không phải, không phải chờ thấy cầm sách đọc mới nhận ra người văn nhã, con người thô鄙, có đọc vạn quyển cũng thô鄙 mà thôi.

Phí Độc Hành cười:

- Như thế có thể do tánh tình và thói quen của mỗi con người.

Tuệ Hương gật đầu:

- Nhưng những người biết đọc sách rất ít có hạng phùng mang trộn mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta như họ.

Phí Độc Hành cười:

- Cô nương, võ phu và văn sĩ vốn đã khác nhau.

Tuệ Hương nói:

- Phí gia cũng từ chốn giang hồ thâm nhập quan nha, nhưng lại không giống họ. Phí gia văn nhã nhiều hơn, có thể đó là chỗ để nhận ra sự khác biệt đối với hạng người kia.

Phí Độc Hành cười:

- Cô nương nói chuyện khéo quá.

Tuệ Hương cúi mặt:

- Tiểu tỳ nói thật tình...

Nàng vụt ngẩng lên và thẳng thốt:

- Trời ơi, sao Phí gia lại đứng mà nói chuyện như thế ? Xin thỉnh Phí gia ngồi.

Nàng vội đứng nép một bên, tránh cái ghế mà từ nãy giờ đứng dựa.

Phí Độc Hành vẫn đứng y một chỗ:

- Không sao, đừng nói chuyện cũng được, người trong giang hồ, ngày này sang ngày khác phải đông xộng, tây đội để kiếm ăn, đứng một chút mà có sợ gì ! Chớ cô nương cũng đứng đó thì sao ?

Tuệ Hương đáp:

- Chúng tôi khác, còn Phí gia khác, không thể so sánh được vì chúng tôi là kẻ hạ nhân.

Phí Độc Hành cười:

- Chớ tôi là thượng nhân sao ? Đối với Hòa Trung Đường tôi cũng là hạ nhân vậy.

Tuệ Hương nói:

- Dầu vậy, nhưng mỗi cương vị mỗi khác, ở đây tôi là kẻ phục thị Phí gia, xin Phí gia hãy ngồi, nếu không thì có người thúc mách đến lão sư gia thì nguy hiểm cho tiểu tỳ.

Phí Độc Hành hỏi:

- Đào lão lợi hại lắm hay sao ?

Tuệ Hương đáp:

- Không phải, nhưng vì đây là lễ phép qui cũ phải như thế, cần phải giữ cho đúng.

Phí Độc Hành cười:

- Bây giờ không có ai, lúc nào có người đến rồi tôi sẽ ngồi.

Tuệ Hương lắc đầu:

- Nếu Phí gia không ngồi thì tiểu tỳ không dám ở đây đâu, Phí gia không biết chớ quy củ, phép tắc ở đây nghiêm ngặt lắm, không một ai dám sơ suất cả...

Phí Độc Hành nhìn cô gái mỉm cười:

- Thôi, được rồi, nếu đã gò buộc như thế thì tôi ngồi...

Hắn ngồi xuống ghế và lắc đầu nói tiếp:

- Lạ quá, tại làm sao không để cho mọi người tự do mà lại bày đặt lễ phép, quy củ làm chi cho rối chuyện?

Tuệ Hương bước lại gần chỗ Phí Độc Hành đang ngồi, nàng nói:

- Như thế mới được, phải có tôn ty thượng hạ chớ, Phí gia, bây giờ thì tiểu tỳ mới dám nói chuyện với Phí gia đôi câu...

Nàng ngưng một chút rồi ấp úng:

- Phí gia, tôi có nghe những người giang hồ đến đây có những tiếng hỏi nhau ngộ quá, không hiểu ý nghĩa ra làm sao...

Phí Độc Hành hỏi:

- Họ nói như thế nào ?

Tuệ Hương đáp:

- Chẳng hạn như họ gặp nhau, họ nói “Tôn giá là bá phương cao nhân”, “Bằng hữu thuộc lộ nào”... câu đầu tuy không hoàn toàn hiểu rõ, nhưng câu sau mới là khó hiểu, vì tiếng “lộ” nhiều nghĩa quá.

Phí Độc Hành cười:

- Trong giang hồ người ta hay dùng tiếng lóng, nhưng vì cô nương hỏi đó không phải là tiếng lóng, họ dùng chữ đó để bớt phần đường đột, họ hỏi thuộc “lộ” nào cũng giống như hỏi thuộc “cánh” nào, “phe” nào vậy thôi.

Tuệ Hương nở nụ cười e ấp:

- Như vậy Phí gia thuộc... “lộ” nào ?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Tôi không có chỗ ở nhất định, cũng không có vây cánh gì cả, có thể nói nơi nào tôi cũng đi, bất cứ ai tôi cũng quen, nhưng phe phái thì không có.

Tuệ Hương nghiêng mặt:

- Tôi không nghe ai tới đây nói như Phí gia cả, những người từ trong giang hồ gia nhập vào dinh phủ, họ đều có “lộ” của họ chứ không như Phí gia đâu.

Phí Độc Hành gật đầu:

- Chính cô nương khi nãy đã nói tôi khác với những người đã đến đây, việc đó kể như một điểm khác chớ có chi mà lạ.

Tuệ Hương hỏi:

- Tôi nghe ai tới đây gặp nhau cũng đều gọi ngoại hiệu, còn Phí gia ngoại hiệu là gì ?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Tôi không có ngoại hiệu.

Tuệ Hương nhìn hấn trân trân:

- Lạ ghê... đúng là Phí gia không giống họ chút nào cả.

Cô gái này hay nói chuyện và nói chuyện rất có duyên, cô ta hỏi hết chuyện này đến chuyện kia, Phí Độc Hành cũng vui vẻ hầu đáp, chỉ có điều tuyệt nhiên hấn không hề hỏi về nội tình của tổ chức Hòa Khôn.

Ngôi nhà mênh mông có đủ tiện nghi của một tư phủ, vậy mà người thì quá ít, Phí Độc Hành không hỏi kỹ nhưng hình như chỉ có một mình Tuệ Hương và tên đại hán giữ cửa khi nãy, ngoài hai người đó ra, không hề thấy có tiếng hay có bóng nào khác.

Sau khi Tuệ Hương trở ra ngoài, Phí Độc Hành lấy cớ đi dạo để xem qua khắp chỗ, bên trong nhiều gian phòng trang nhã, bên ngoài vườn hoa, nhà thủy tạ, ao sen, non bộ rộng rãi, nhưng hoàn toàn không thấy một người nào.

Hấn nghĩ có lẽ ngoài Tuệ Hương tới lui, chuyện trò với hấn, chắc chắn không còn người nào khác nữa, tên giữ cửa chừng như cũng chẳng vào đây.

Hấn ngẫm nghĩ và bật cười, hấn hình dung lại bộ mặt đẹp mà láu lỉnh của cô gái Tuệ Hương...

oOo

Nàng lại trở vào.

Đây là lần thứ hai từ sau bữa cơm tối.

Sau bữa cơm, Phí Độc Hành ngồi lại thư phòng thì cô gái bước vào.

Phí Độc Hành không nhìn cô ta nhiều lắm, nhưng chỉ cần một cái liếc nhanh, hấn cũng thấy cô gái có phần thay đổi, hình như cô ta có chú ý đến chuyện trang điểm. Bây giờ dưới ánh đèn không tỏ lắm, gương mặt cô gái ửng hồng, mặt nàng vốn luôn ửng hồng, nhưng bây giờ thì Phí Độc Hành thấy ửng nhiều hơn và cũng đẹp nhiều hơn.

Nàng rót cho Phí Độc Hành một chén trà vừa mới châm, nàng đưa đến trước mặt hấn và thấp giọng:

- Cơm nước ở đây do chính tay tiểu tỳ nấu lấy, chẳng hay Phí gia dùng có vừa miệng không?

Phí Độc Hành đáp ngay:

- Ngon lắm, từ nhỏ đến giờ tôi chưa được bữa ăn nào như thế này cả.

Tuệ Hương cúi mặt, má nàng ửng thêm và mắt nàng hây hây:

- Phí gia đó ! Vì thương tình nên Phí gia khen cho đó thôi, chớ tiểu tỳ vụng lắm. Xin Phí gia chú ý và bảo dùm cho, nếu có thức nào ăn không vừa miệng để tiểu tỳ sửa lại.

Phí Độc Hành gật đầu:

- Tôi biết, đâu phải chuyện một hai ngày gì mà khách sáo, chỉ có điều thật tình cô nương nấu ăn vừa miệng lắm.

Tuệ Hương chớp chớp mắt:

- Thật thế à Phí gia?

Phí Độc Hành cười:

- Chuyện thiết thực của mình thì không nói thật làm sao được, nếu có món nào quá mặn mà không nói thì bữa khác làm sao ăn nổi.

Tuệ Hương cười:

- Phí gia, ở đây Phí gia thấy có khó chịu lắm không?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Phải nói là quá dễ chịu, quá thư thái, nhà cửa rộng rãi thoải mái, giường màn có sẵn, cơm nước có người lo, lúc buồn lại có người đẹp nói chuyện, cho dầu đem cả bổng lai tiên cảnh ra mà đổi, tôi cũng không, chớ đừng nói là khó chịu.

Tuệ Hương nhìn hẩn thật sâu:

- Tôi không tin một nhân vật giang hồ từng quen xông xáo như Phí gia mà lại chịu nghỉ yên một chỗ như thế này.

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Cô nương lầm rồi, chính người trong giang hồ mới là hạng người biết tùy thời tùy lúc mà tìm chỗ an thân, trong giang hồ hoàn cảnh phức tạp lắm, người trong giang hồ cũng thế, không ai giống ai, tuy nhiên bất cứ người nào cùng đều tập cho mình một lối sống thích ứng với mọi hoàn cảnh, cực khổ cũng chịu đựng nổi, mà khi gặp sung sướng cũng biết hưởng thụ, huống chi cô nương nghĩ xem, cứ phải vất vả rày đây mai đó trong giang hồ riết rồi cũng chùn chân, cũng thèm một chỗ an toàn chớ.

Tuệ Hương nhượng mắt:

- Thật như thế à, Phí gia ?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Thật thế, cô nương.

Tuệ Hương nói:

- Cứ theo tôi biết thì những người phiêu bạt đó đây thường lại không thể quen được với cuộc sống như thế này...

Phí Độc Hành chận nói:

- Cái nhận xét đầu tiên của cô nương là tôi không giống với những người khác, đó là một cảm giác bén nhạy, chính tôi không giống với phần đông những kẻ ưa lang bạt thế đâu. Huống chi, chắc gì tôi được sống mãi trong hoàn cảnh “thần tiên” này đâu? Đào lão cần tôi cũng đâu phải để cho tôi ngồi không hưởng thụ, nếu chỉ có một mục đích là... nuôi cho mập thì thiếu gì người khác, chọn tôi làm gì cho mệt.

Tuệ Hương sặc cười.

Có lẽ Phí Độc Hành đang muốn nói chuyện “nuôi heo” và nàng cũng vừa nghĩ ra chuyện đó.

oOo

Câu chuyện giữa Phí Độc Hành và cô tỳ nữ Tuệ Hương thường thường không có đầu mà cũng không kết luận.

Bất chợt, nàng đến, câu chuyện cũng theo cái không thường đó mà bắt đầu.

Đến một lúc nào đó, nàng chợt nhớ ra cần phải nấu nước pha trà, hay gần đến giờ cơm thì nàng lại vụt chạy ra, câu chuyện cũng theo đó mà chấm dứt.

Nói chấm dứt, chớ không thêm hai tiếng “tạm thời”, vì hình như có nhiều câu chuyện dở dở, rồi sau đó bị bỏ luôn, không nghe thấy người nào đề cập lại.

Có lẽ là có quá nhiều chuyện mới, nên chuyện cũ không cần nhắc đến làm chi, cũng có thể vì những câu chuyện có tính cách “bâng quơ” qua rồi thì thôi, cũng có thể có những câu chuyện đã mất “thời gian tính”.

Nhờ vào sự gần gũi bất chợt đó, hai người càng ngày càng thân thiện hơn nhiều, gần như ngoài những lúc nàng phải đi lo cơm nước, còn lại thì giờ bao nhiêu, nàng nói chuyện với hắn bấy nhiêu.

Không thấy nàng đi vắng lúc nào.

Nàng nói chuyện bằng dáng cách thật tình thân thiết, nhưng lại không lời lẽ, không những thế, hình như nàng có ý giữ gìn, có nhiều lúc nàng đã phải cố dừng lại một vấn đề nhất định, một chỗ nhất định chớ không để buông thả qua giới hạn cần thiết của một người con gái.

Điều đó, không lọt qua đôi mắt sắc bén của Phí Độc Hành.

Không biết nàng có tìm hiểu hấn hay không, chớ hấn thì lại “thấy” nàng khá đẹp.

Người con gái này nói chuyện khá nhiều, nói chuyện rất khéo, lối hỏi và lối trả lời từng câu chuyện của nàng nhiều lúc đã làm cho Phí Độc Hành phải giật mình khâm phục.

Nhiều lúc khi trả lời cho nàng một câu rồi, hấn mới thấy dụng ý trong câu hỏi đó.

Người con gái này vừa vui tánh, vừa lanh lợi khôn ngoan, nàng có những phản ứng sắc bén, thật thông minh, không những thế, cử chỉ, dáng cách nhanh nhẹn, gọn gàng của nàng, Phí Độc Hành thấy được thêm rằng cô gái này là người biết võ.

Hấn vẫn đối xử với nàng như lúc mới vào, hấn vẫn vui đùa bằng lời lẽ và cử chỉ trang nhã, nhiều lúc hấn cũng cố tình cho đi lối một chút, chỉ một chút thôi rồi dừng lại, hấn nghiền ngẫm về thái độ của nàng và hấn sẵn sàng đề phòng.

Hấn không sợ có điều bất trắc, hấn chỉ thận trọng trong lời lẽ.

Cô gái này biết võ, nhưng có lẽ cô ta đang có một nhiệm vụ khác hơn là để đánh nhau...

- o O o -